

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 577/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 czerwca 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 477/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. C.	przekazywanie pieniędzy przez A. M. M. C. za świadczone przez niego usługi prawne bez pokwitowania i wystawienia paragonu fiskalnego	zeznania świadka A. M.	k. 355 v. - 357
2.1.1.2.	M. C.	posiadanie wiedzy ze słyszenia w zakresie przekazywania pieniędzy przez A. M. M. C.	zeznania świadka P. W.	k. 357 - 357 v..
2.1.1.3.	M. C.	zasądzenie na rzecz M. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Radcy Prawnego od	odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 03.09.2020 r. w sprawie II Ca 45/20	k. 351

		A. M. kwoty 3541 złotych		
2.1.1.4.	M. C.	<p>M. C. nie wykazuje objawów choroby psychicznej, nie jest upośledzony umysłowo, w wywiadzie w październiku 2019 roku (05.10.2019 r. - 13.10.2019 r. leczenie szpitalne) niedokrwienny udar mózgu z przejściową afazją ruchową, obecnie bez uchwytnych następstw neurologicznych.</p> <p>W czasie czynu oskarżony rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem, zdolny do udziału w postępowaniu oraz może prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny.</p> <p>Okresowe około 6 miesięczne trudności - po udarze mózgu - w ogarnięciu problematyki procesowej.</p>	opinia sądowo - psychiatryczna	k. 298-300
dokumentacja medyczna	k. 280-281, k. 201-203			
2.1.1.5.	M. C.	<p>prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą Kancelaria</p>	wypis z (...)	k. 287

		Radcy Prawnego M. C.		
2.1.1.6.	M. C.	podjęcie zatrudnienia przez oskarżonego M. C. w (...) S.A. w dniu 15.11.2021 r.	umowa o pracę	k. 286
2.1.1.7.	M. C.	sytuacja majątkowa oskarżonego M. C. - utrzymywanie się z darowizn członków rodziny w 2020 roku, fakt uzyskania rozwodu	wypisy z aktów notarialnych, odpis wyroku	k. 232-244, k. 204-210
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	zeznania świadka A. M.	zeznania świadka są co do zasady spójne i klarowne, w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym należy		

		przyznań im walor wiarygodności	
2.1.1.2	zeznania świadka P. W.	zeznania świadka są co do zasady spójne i klarowne, w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym należy przyznać im walor wiarygodności	
2.1.1.3	odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 03.09.2020 r. w sprawie II Ca 45/20	dokument sporządzony przez uprawniony do tego organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności	
2.1.1.4	opinia sądowo - psychiatryczna	opinia biegłych psychiatrów jest klarowna, zawiera odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, zawiera argumentację wskazującą na sposób wnioskowania biegłych i nie ma w niej wewnętrznej sprzeczności	
2.1.1.5	wypis z (...)	dokument pozyskany w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności	
2.1.1.6	umowa o pracę	dokument sporządzony przez uprawniony do tego	

		organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności	
2.1.1.7	wypisy z aktów notarialnych, odpis wyroku	dokumenty sporządzone przez uprawnione do tego organy, w przepisanej do tego formie i nie budzące zastrzeżeń co do ich wiarygodności	
1.1.6.	<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3.	<i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut naruszenia przepisów postępowania mające wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 147 § 2b k.p.k. polegającą na nie utrwaleniu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk, mimo tego, iż było to możliwe ze względów technicznych, - art. 171 § 1 k.p.k. polegającą na uniemożliwieniu oskarżonemu wypowiedzenia się w granicach określonych celem danej czynności, co spowodowało, że oskarżony odpowiadał na pytania sądu, - art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na tym, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnięte zostały na niekorzyść oskarżonego, mimo, że zeznania świadka M. oraz zeznania oskarżonego są w części sprzeczne i jako takie winny zostać rozstrzygnięte na rzecz oskarżonego. 			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów zważyć należy, iż nie ma żadnych powodów do uznania, że oskarżony nie miał rozeznania co do przysługujących mu na kanwie tej sprawy uprawnień, jak również obowiązków, a przede wszystkim, brak podstaw do kwestionowania przeprowadzonych z jego udziałem czynności procesowych na każdym z etapów postępowania.</p> <p>Odnosząc się zaś stricte do zarzutu braku utrwalenia przebiegu rozprawy w dniu 23 czerwca 2021 roku za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk podnieść należy, iż takowe rzeczywiście nie zostało dokonane.</p> <p>Stosownie zaś do treści art. 147 § 2 b k.p.k. przebieg rozprawy utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk, chyba że jest to niemożliwe ze względów</p>		

technicznych. Z
powyższego
przepisu
jednakowoż wynika,
iż utrwalenie
przebiegu rozprawy
za pomocą
stosownego
urządzenia nie ma
charakteru
bezwzględnie
obligatoryjnego,
gdyż jest ono
warunkowane
względami
technicznymi.
Ponadto, jak już
wskazano wyżej,
aby zarzut obrazy
prawa procesowego
mógł być uznany
za skuteczny, autor
apelacji musi
wykazać nie tylko
rzeczywiste
naruszenie przez sąd
meriti określonego
przepisu prawa
procesowego, ale
także wpływ obrazy
danego przepisu
prawa procesowego
na treść wyroku.
A zatem, jakkolwiek
nie z tego powodu
nie została
zarejestrowana
rozprawa w dniu
23 czerwca 2021
r. lecz co wynika
z zapisu protokołu
rozprawy "z uwagi,
jak wskazano w
protokole, na brak
uprawnień
protokolanta)" to
sądowi
odwoławczemu
znana jest z
urzędu praktyka

tego rodzaju (podobnie jak praktyka - stosowana w okresie praktycznie ostatnich dwóch lat, mająca w założeniu unikanie korzystania przez osoby wypowiadające się na sali rozpraw z mikrofonów, zbliżania do nich twarzy, aby uniknąć przenoszenia za ich pomocą wirusów). W tym przypadku o zaniechaniu nagrywania przebiegu rozprawy niewątpliwie przesądziły względy organizacyjne i administracyjne (skierowanie do protokołowania osoby nie dysponującej odpowiednią wiedzą i przeszkoleniem do rejestrowania rozprawy przy użyciu urządzeń rejestrujących). Nawet zakładając, iż ta praktyka, podyktowana zapewne wyjątkową sytuacją personalną, nie ma dostatecznego umocowania w przepisach, to nie było to uchybienie mogące mieć wpływ na treść wyroku. Skarżący nie wykazał bowiem, by treść protokołu rozprawy

nie odzwierciedlała rzeczywistego jej przebiegu.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia normy wyrażonej w art. 171 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu wypowiedzenia się w granicach określonych celem danej czynności, co spowodowało, że oskarżony odpowiadał na pytania sądu, wskazać należy, iż z zapisów protokołu rozprawy nie wynika, aby M. C. nie miał możliwości wypowiedzenia się. Nie ma żadnych podstaw do uznania, jakoby doszło do nieudzielenie głosu oskarżonemu w sposób swobodny, a tym samym uniemożliwienie mu przedstawienia własnych racji procesowych, w tym odniesienia się do przeprowadzonego postępowania i zebranych materiałów dowodowych (sam skarżący nie artykułuje nawet w jaki sposób miałyby do tego dojść, jakie zachowanie przewodniczącego kierującego przebiegiem

rozprawy było emanacją takiego postąpienia, wskazując jedynie, że połączone było to z brakiem rejestracji przebiegu rozprawy). A zatem, nic nie wskazuje na to, aby oskarżony nie mógł się wypowiedzieć i przedstawić swe stanowisko w sprawie. Tym bardziej, że biorąc pod uwagę prezentowaną przez oskarżonego aktywną postawę w trakcie trwającego postępowania nie sposób uznać, jakoby - gdyby rzeczywiście chciał się wypowiedzieć - nie mógł wypowiedzieć się w sposób swobodny i asertywny.

Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu apelacji oskarżonego), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są

istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości,

o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Zważywszy na powyższe apelacja oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych, ale też i zgromadzonych

dowodów
rzeczowych.

Odnosząc się do szczegółów wskazać należy, że świadek A. M. klarownie i co do zasady spójnie zeznał (w dniu 21.02.2020 r. - vide k. 40-41), że zawarł w dniu 02 czerwca 2017 roku umowę z M. C. oraz w ramach usług przez niego świadczonych przekazywał mu bezpośrednio do ręki zaliczki w gotówce (przy podpisywaniu umowy i każdorazowo w samochodzie w drodze do sądu) na łączną kwotę 4000 złotych i 200 złotych przelewem. Z przekonujących relacji w/w wynika też, że nie otrzymał od przekazanych kwot żadnego dokumentu w postaci paragonu lub rachunku. Powyższe informacje zawarte były również w pismach z dnia 15.11.2018 r. i 07.02.2020 r., które A. M. złożył do Urzędu Skarbowego w R.. Tym samym, jakkolwiek niewątpliwie pomiędzy świadkiem, a oskarżonym powstał konflikt na tle rozliczeń

finansowych, to nie deprecjonuje depozycji świadka okoliczność, że na rozprawie sądowej nie pamiętał szczegółów tych zdarzeń w zakresie konkretnych dat. Naturalnym jest, że upływ czasu ma wpływ na zacieranie się w pamięci szczegółów wydarzeń mających miejsce w przeszłości (świadek był przesłuchiwany przed sądem w dniu 23.06.2021 r. a zaliczki były przekazywane przecież w latach 2017 - 2018). Znamiennym jest również, że wbrew twierdzeniom oskarżonego jest relacje wcale nie są konsekwentne, gdyż oskarżony M. C. w istocie rzeczy przyznał się w całości do stawianego mu zarzutu będąc przesłuchiwanym w dniu 13.07.2020 r. (vide k. 64-66), a wnosząc o dobrowolne poddanie się karze w dniu 21.08.2020 r. (vide k. 68) potwierdził, że przyjął zaliczki na poczet podpisanej umowy na łączną kwotę 4.000 złotych w dniach 02.06.2017

r., 12.06.2017 r.,
29.09.2017 r.
15.11.2017 r.,
15.12.2017 r.,
29.12.2017 r.,
21.02.2018 r.,
18.04.2018 r.
Jakkolwiek zatem
na rozprawie przed
sądem
zmodyfikował swoje
wyjaśnienia w tym
zakresie, niemniej
jednak jego relacje
nie są wiarygodne,
a wynikają jedynie
z przyjętej przez
niego w tym stadium
procesu linii obrony
i nie zasługują na
przymiot
wiarygodności (co
słusznie
wyeksponował Sąd
Rejonowy).
Podkreślić w tym
miejscu należy, iż
oskarżony - zgodnie
z opinią biegłych
lekarzy psychiatrów
- w tym okresie
czasu zdolny był
do samodzielnego
udziału w
postępowaniu oraz
mógł prowadzić
swoją obronę w
sposób rozsądny.
Bowiern mógł mieć
okresowe trudności
w ogarnięciu
problematyki
procesowej jedynie
przez około 6
miesiący po udarze
mózgu, którego
doznał w
październiku 2019
roku, tymczasem
pierwsze czynności z

<p>jego udziałem były przeprowadzane w lipcu 2020 roku (vide k. 64-66), a więc po dziewięciu - dziesięciu miesiącach od zaistniałych problemów zdrowotnych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie czynu oskarżonego za wykroczenie skarbowe, wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1.300 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniemi wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces</p>			

<p>związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego M. C. za winnego przypisanego mu czynu.</p> <p>Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 62 § 5 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie, mimo iż z art. 53 § 8 k.k.s. wynika, że czyn zarzucany oskarżonemu winien zostać zakwalifikowany jako wykroczenie, ponieważ kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekraczała pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do powyższego zarzutu w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy odnośnie do tej przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy. Wskazał m.in., że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może</p>		

być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.05.2005 r., II KK 478/04, Legalis). Podkreślić przy tym trzeba, że obraza przepisów prawa materialnego może wystąpić z różnych przyczyn, a w szczególności polegać może na błędnej wykładni danego przepisu, na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w nieodpowiedni sposób, bądź też na zastosowaniu przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Natomiast zgodnie z doktryną i utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego nie stanowi obraza prawa materialnego generalnie samo nieskorzystanie przez sąd z przysługujących mu możliwości określonego rozstrzygnięcia (wyr. SN z 18.6.2003 r., IV KKN 101/00, Legalis). A zatem, może też polegać

na niezastosowaniu
przepisu
bezwzględnie
obowiązującego albo
zastosowaniu
przepisu pomimo
bezwzględnego
zakazu. Natomiast
zastosowanie albo
niezastosowanie
przepisu
dotyczącego
instytucji o
charakterze
fakultatywnym nie
stanowi obrazy
przepisów prawa
materialnego.

Zgodnie z
brzmieniem art. 53
§ 8 k.k.s. w
rozumieniu kodeksu
wypadek mniejszej
wagi jest to
czyn zabroniony
jako wykroczenie
skarbowe, które w
konkretnej sprawie,
ze względu na jej
szczególne
okoliczności -
zarówno
przedmiotowe, jak
i podmiotowe -
zawiera niski stopień
społecznej
szkodliwości czynu,
w szczególności
gdy uszczuplona
lub narażona na
uszczerpienie
należność
publicznoprawna
nie przekracza
ustawowego progu
z § 6, a
sposób i okoliczności
popelnienia czynu
zabronionego nie

wskazują na rażące lekceważenie przez sprawcę porządku finansowoprawnego lub reguł ostrożności wymaganych w danych okolicznościach, albo sprawca dopuszczający się czynu zabronionego, którego przedmiot nie przekracza kwoty małej wartości, czyni to z pobudek zasługujących na uwzględnienie. Okoliczności dotyczące strony przedmiotowej, jak i podmiotowej w pełni charakteryzują zawartość treściową czynu i pozwalają na dokonanie właściwej kwantyfikacji stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu i uznania danego czynu za wypadek mniejszej wagi (tak też przykładowo, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 06.02.1997 r., V KKN 79/96, Legalis). Słusznie w doktrynie (np. L. Wilk, w: L. Wilk, J. Zagrodnik, Kodeks..., s. 213-215) wskazuje się na niezbyt udany sposób modelowania wskazanego pojęcia, ponieważ nie tylko do wykroczeń skarbowych można

stosować instytucję wypadku mniejszej wagi, co nie wynika, a powinno, z komentowanego przepisu. Przyjęta zatem w nim konstrukcja definicji legalnej jest obarczona wadą. De lege ferenda należy, dla czystości interpretacyjnej, bądź usunąć zwrot „jako wykroczenie skarbowe”, gdyż ustalenie, czy mamy do czynienia z przestępstwem czy z wykroczeniem, zależy od stopnia społecznej szkodliwości czynu, lub, co byłoby lepszym rozwiązaniem, dokonać przekonstruowania tego pojęcia w oparciu o sprawdzone wzory, np. w oparciu o wskazaną w tezie 1 definicję. Występują zatem - tak w doktrynie, jak i w orzecznictwie - trzy różne podejścia do tej kwestii, a mianowicie czysto przedmiotowe (akcentujące jedynie elementy strony przedmiotowej), całościowe (uwzględniające nie tylko elementy strony podmiotowej i przedmiotowej, ale też związane z

osobą sprawcy, np. uprzednia karalność, zachowanie się przed popełnieniem czynu, i inne rzutujące np. na karę, ale leżące poza czynem) oraz traktowania wypadku mniejszej wagi jako postaci czynu o znamionach typu podstawowego z przewagą elementów łagodzących o charakterze podmiotowo-przedmiotowym (tak np. w wyrok SN z dnia 9 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27); to ostatnie stanowisko zdaje się słusznie przeważać (zob. szerzej Kodeks karny. Część szczególna, t. III, Komentarz do art. 278-363 k.k., red. A. Zoll, Kraków 1999, s. 42-45; R. Stefański, Okoliczności uzasadniające przyjęcie "wypadku mniejszej wagi", Prok. i Pr. 1996, nr 12, s. 125 i n. oraz podane tam piśmiennictwo i orzecznictwo).

Przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod

uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych.

W art. 53 § 8 na potrzeby k.k.s. zdefiniowano pojęcie "wypadek mniejszej wagi", optując w kierunku rozwiązania przeważającego ostatnio na gruncie k.k. (zob. uwaga 2). Przy ustalaniu, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi, należy zatem uwzględnić elementy strony przedmiotowej i podmiotowej czynu, które powodują, że zawiera on tylko niski (a więc wyższy niż znikomy, ale niższy niż taki, który "nie jest znaczny") stopień szkodliwości społecznej i czyni

przez to czyn jedynie
wykroczeniem
skarbowym. Do
elementów
przedmiotowych
ustawa zalicza tu
w szczególności:
wartość
uszczuplonej lub
narażonej na
uszczerpienie
należności
publicznoprawnej
nieprzekraczającej
ustawowego progu
(zob. uwagi do art.
53 § 6), lub wartość
innego przedmiotu
czynu skarbowego
nieprzewyższającej
kwoty mniej
wartości (zob. art.
53 § 14) oraz
sposób i okoliczności
popelnienia czynu,
z których wynika,
iż nie można
dostrzec po stronie
sprawcy rażącego
lekceważenia
porządku
finansowoprawnego
lub reguł ostrożności
wymaganych w
danych
okolicznościach.
Spośród elementów
strony podmiotowej
wskazuje się
wyraźnie jedynie na
pobudki zachowania
się sprawcy, które
mają zasługiwać
na uwzględnienie.
Chodzi tu zatem
nie o motywację
zachowania jako
wiążącą się ze
sferą intelektualną,
lecz o czynnik

emocjonalny, choć na gruncie naruszeń skarbowych wydawałoby się bardziej zasadne wskazanie wprost jednak właśnie na motywację; w tym wypadku mają to być pobudki, które należałoby uznać za szlachetne i niejako "usprawiedliwiające". W obu wszak wypadkach użyto określenia "w szczególności", jest to więc jedynie wyliczenie przykładowe, i powinny tu być brane pod uwagę także np. postać zamiaru, motywacja i cel działania sprawcy, charakter naruszonego dobra (nie zawsze chodzi tu o uszczuplenie czy narażenie na uszczuplenie interesu fiskalnego państwa). Przy ustalaniu wypadku mniejszej wagi nie należy natomiast uwzględniać okoliczności związanych z osobą sprawcy, opinią o nim, uprzednią karalnością itd. Mogą one mieć wpływ na wymiar kary, ale skoro leżą poza czynem, nie powinny decydować o jego kwalifikacji.

W aspekcie powyższego oczywiście bezzasadny pozostaje zarzut apelacji oparty o twierdzenie, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi, a przez to wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 62 § 5 k.k.s. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w sprawie niniejszej zachodzi wypadek mniejszej wagi. Jest oczywiście błędne stanowisko oskarżonego wywodzącego wnioski o wyczerpaniu czynem oskarżonego znamion wypadku mniejszej wagi z faktu niewysokiej kwoty należności publicznoprawnej rzekomo narażonej na uszczuplenie czynem oskarżonego. Argumentacja apelacji pozostaje zatem oczywiście bezzasadna. Przepis art. 62 § 4 KKS wiąże się z obowiązkiem rejestrowania sprzedaży za pomocą kas rejestrujących. Są to urządzenia służące do pomiaru i ewidencji obrotu

i podatku VAT. Do ewidencjonowania za ich pomocą obrotu i kwot podatku należnego są zobowiązani podatnicy VAT dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych (zob. art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług – Dz. U. z 2004, Nr 54, poz. 535 ze zm.). Jest to obowiązek ustawowy, natomiast szczegółowe kwestie uregulowane są w rozporządzeniu Ministra Finansów z 14.03.2013 r. w sprawie kas rejestrujących (Dz.U. z 2013 r., poz. 363) oraz w rozporządzeniu Ministra (...) i (...) z 28.5.2018 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące (Dz.U. z 2018 r., poz. 1206). W świetle alternatywnej dyspozycji art. 62 § 4 k.k.s. karalne jest zatem m. in. dokonanie sprzedaży usług i

nie zarejestrowanie ich za pomocą kasy rejestrującej. Dokumentem potwierdzającym bowiem dokonanie sprzedaży jest wydrukowany przez kasę paragon fiskalny. Oczywista bezzasadność apelacji szczególnie wyraźna pozostaje, gdy zważy się na całokształt okoliczności popełnionego przez oskarżonego przestępstwa z art. 62 § 4 k.k.s. Jednym z przewidzianych w art. 53 § 8 k.k.s. warunków pozwalających na potraktowanie konkretnego czynu jako wypadku mniejszej wagi pozostają sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego niewskazujące na rażące lekceważenie przez sprawcę porządku finansowoprawnego. Gdy zaś zważy się na okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego jego osobie w punkcie 1 zaskarżonego wyroku czynu, przekonują one o rażącym lekceważeniu przez wspomnianego porządku. Czyn

<p>oskarżonego wyrażał się w przyjmowaniu zaliczek na poczet podpisanej umowy zlecenia o świadczenia usług prawnych i ich nie zarejestrowaniu za pomocą kasy rejestrującej na przestrzeni ponad roku i to dziewięciokrotnie. Gdy weźmie się więc pod uwagę okoliczność, iż rażące naruszenie przez oskarżonego - będącego radcą prawnym - ciężącego na nim obowiązku było powtarzane kilkukrotnie, o potraktowaniu czynu oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi nie może być mowy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie czynu oskarżonego za wykroczenie skarbowe, wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1.300 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego M. C. za winnego przypisanego mu czynu.</p> <p>Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>				
3.3.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez uznanie, iż wyjaśnienia świadka A. M. są</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>konsekwentne i logiczne, mimo iż świadek zeznał, że nie pamięta on kiedy zawarł z oskarżonym umowę o świadczenie usług prawnych, nie pamięta dat, w których wręczał oskarżonemu zaliczki na poczet umowy, świadek nie wie, czy oskarżony odnotował te wpłaty w kasie rejestrującej, w końcu zeznał, że wpłacał pieniądze oskarżonemu w samochodzie, w którym nikogo nie był, podczas gdy w samochodzie z oskarżonym oraz świadkiem M. Pan P. W..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, odnosząc się do powyższego zarzutu - w ocenie sądu odwoławczego prowadzącego się do zanegowania ustaleń sądu I instancji i co istotne niezasadne - na wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że podnoszenie przez skarżącego błędów w ustaleniach</p>				

faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy

zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popelnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKA 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić

<p>się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p> <p>Odnosząc się do szczegółów - nie powielając argumentów wyartykułowanych powyżej w niniejszym uzasadnieniu wskazać należy, że powody do uznania zarzutu we opisanym zakresie za bezzasadne zostały szczegółowo wyjaśnione w punkcie 3.1 uzasadnienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie czynu oskarżonego za wykroczenie skarbowe, wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1.300 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego M. C. za winnego przypisanego mu czynu.</p> <p>Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymany w mocy w zakresie wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku związanych z uznaniem oskarżonego M. C. za winnego dokonania przypisanego mu czynu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok słuszny - szczególne uzasadnienie w tym zakresie w punkcie 3.1 uzasadnienia, a apelacja oskarżonego M. C. w tym względzie bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej	

sprawie
postępowanie
dowodowe w sposób
wszechstronny, a
następnie
zgromadzony
materiał dowodowy
poddął rzetelnej
analizie i na tej
podstawie
wyprowadził
całkowicie słuszne
wnioski zarówno
co do winy
oskarżonego w
zakresie popełnienia
przypisanego mu
przestępstwa,
subsumcji prawnej
jego zachowania pod
wskazane przepisy
prawne.

Przedmiotem
rozważań
zaprezentowanych
przez Sąd Rejonowy
w pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku były
wszystkie zebrane w
sprawie dowody -
w tym wyjaśnienia
oskarżonego, które
zostały ocenione
w zgodzie z
zasadami logicznego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

W ocenie sądu
odwoławczego Sąd
Rejonowy właściwie
ocenił stopień
społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu M. C.,

przy uwzględnieniu
w sposób
prawidłowy i
kompleksowy
wszystkich
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
rzutujących na tą
ocenę.

Zważywszy na
powyższe,
uwzględniając
występujące w
sprawie okoliczności
przedmiotowo –
podmiotowe
(oskarżony nie był
dotychczas osobą
karaną, prowadzi
ustabilizowany tryb
życia - z zawodu jest
radcą prawnym),
w ocenie Sądu
odwoławczego
stwierdzić należy, iż
stopień zawinienia
i stopień społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu jest
znaczny. Wynika to
z faktu, że oceniając
czyn oskarżonego
oraz zważając na
nasilenie
inkryminowanego
działania ze strony
oskarżonej
stwierdzić należy, że
cechuje go wysoki
stopień społecznej
szkodliwości.

Tym samym,
zdaniem Sądu
odwoławczego, w
obliczu
przedmiotowego

zdarzenia należy kształtować postawę oskarżonego poprzez wymierzenie mu nieizolacyjnej kary grzywny na poziomie ustalonym przez Sąd a quo. Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jej warunki i właściwości osobiste, w przekonaniu Sądu Okręgowego, właściwe będzie takie właśnie rozstrzygnięcie, w celu uświadomienia mu naganności postępowania, jak również stanowić będzie dla niego właściwą nauzkę i przestrożę na przyszłość.

Zdaniem Sądu sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa oraz jego właściwości i warunki osobiste, a nade wszystko szczególne okoliczności przestępstwa (które zostały powyżej wyeksponowane), stanowią pozytywną prognozę na przyszłość, i pozwalają przypuszczać, że oskarżony w przyszłości będzie

przestrzegął porządku prawnego i nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej		

	<p>udzielonej oskarżonemu M. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 723,24 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata A. S. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).</p>	
3	<p>Biorąc pod uwagę sytuację osobistą, zdrowotną i majątkową oskarżonego M. C., a mianowicie przebyty w 2020 roku udar, oraz związaną z nim rehabilitację, które wpłynęły na jego możliwości zarobkowe i dochody, a także posiadane zobowiązania finansowe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17</p>	

	ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia opłaty za drugą instancję oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony M. C..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 czerwca 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 477/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana